

féltő férfinak is. Csak az a kérdés, hogyan viseli el a reá mért csapást a szegény beteg?!

S kegyetlenségének ellentmondó szánalommal nézte a küzködő arcot.

A terrasztulsó oldalán Márta sietett lefelé a spanyolfal felett látszó szabad lépcsőn. Nem szívesen zaklatta soronkívül Lászlót, akit különösen a könnyebb betegek úgyszólván túlzottan igénybe vettek. De a kis Lucy olyan különös most! A láza magasra szökött. S nem ismerte meg — most először nem ismerte meg életében.

Béla felnyitotta szemét. Még látta a sietve lefelé haladó lány felső testét a spanyolfal felett. Megragadta az orvos kezét és iszonyodva, rekedten mormogta a fülébe:

— Ne engedd, hogy ide visszafeküdjék! Vidd el innen a hűgával együtt a tulsó oldalra! Ide meg hadd jöjjön inkább az öreg Agátha. Azt mondják, nem fertőz, el van meszesedve a tüdeje... Ne engedd ide vissza azt a lányt!

S beesett arccsontja üregében a lázrózsák fölébe kiült az életösztön riadozó félése.

Szabó Mária.

EGYMÁS HELYETT.

*Van egy barátom, végzetesen más,
És végzetesen mégis egy velem.
Én végigálmodom az álmaid,
Ő végigéli az én életem.*

*Ő helyettem is él, szenved, szeret,
Lángol, lendül, hevül, harcol, nevet,
Gyermek is, bajnok is, ember is a gáton.
Én benne eltemetett vágyaim
Hazajáró lobogását látom.*

*De néha őt kísérti egy-egy álom:
Mennybe törő, és földbe temetett;
Álom, amelynek folytatása
Csak bennem, az én lelkemben lehet.
Azt én nevelem, azt a gyökeret,
Titkos virágként világra hozom,
Nap felé fordítom a szirmait,
S égre festem egy halvány hajnalon.*

*Van egy barátom, végzetesen más,
És végzetesen mégis egy velem.
Barátságunkban épp ez a varázs.
Én benne élem égig magamat,
Ő bennem álmodja magát az égig.*

*Ha találkozunk egy más csillagon:
Szerepeinket talán kicserélik.*

Reményik Sándor.